

selv havde brevet Kampen ud i den yderlige Retning, hvori den desværre nu er kommen — jeg indrømmer, at vi ere inde i fuldstændig abnorme politiske Tilstande — saa vilde det heller ikke være blevet nødvendigt, at det var blevet beskæmpet saa skarpt, som det nu er blevet fra den modsatte Side. Selv den høie Regjering har selvfølgelig ikke kunnet undgaa at træde anderledes op overfor dette Folkething end overfor ethvert andet Thing, der har vist større Hensynsfuldhed overfor Regjeringen. — At fortsætte denne Forhandling, navnlig med det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds anjer jeg ganske vist ligesom den foregaaende Taler for fuldstændig unyttigt; thi som sagt Gjentagelser af Paastande og Postulater, for hvilke der ikke foreligger noget som helst andet Bevis end en rent ensidig Opfattelse, samtidig med at man lukker sine Øren for ethvert Bevis, der føres fra den modsatte Side, fører ikke til Noget. Derfor skal jeg ikke fortsætte Forhandlingerne.

Njer: Jeg skal kun tillade mig en ganske kort Bemærkning. Jeg kan jo høre paa det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen), at jeg har gjort mig skyldig i en Feil ved at omtale en Rigsretsanslage angaaende den provisoriske Finantslov af 1853. Det var ganske vist forsaavidt ukorrekt som det var den fgl. Forordning af 26de Juli 1854 og ikke den provisoriske Finantslov af 12te April 1853, der var Gjendstand for Aktionen, men jeg nævnte jo udtrykkelig, hvad Rigsretsanslagen angik, nemlig de Bevillinger, den daværende Regjering havde givet sig selv til Opførelse af Ridehuset i Filsofsgangen og Udgifter, der egenmægtig vare gjorte af de militære Ministre. Det har jeg udtrykkelig omtalt. Sluttelig skal jeg bemærke, at det har været interessant for mig at høre, at man nu hæver den afdøde politiske Veteran saa høit, at man endog tillægger ham saa stor Magt, at hvis han havde været til Stede nu, saa vilde han fuldstændig have forandret Folkethingets Fysiognomi, men endnu mærkeligere er det for mig, der har sidet her ligesaa længe som det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) at høre ham og hans politiske Meningsfæller tale som nu, medens de dog meget lidt fulgte Tscherning i den Tid, hans Røst hørtes her. Jeg skulde feile meget, om det ærede Medlem har fulgt Tscherning i noget som helst større politisk Spørgsmaal. Nu er det saa behageligt for det ærede Medlem fra Hjerteminde og for det ærede Medlem fra Thisted at kunne citere ham, hvor det passer i deres Dram, men det skulde de ikke gjøre, thi det

er et Misbrug af den Afdødes Udtalelser, det tillader jeg mig at paaataa.

N. Nielsen: Jeg skal ogsaa kun gjøre en kort Bemærkning. De ærede Medlemmer fra Hjerteminde (N. Andersen) og hans Kollega fra Thisted (Jagd) have gjen-tagende hævdet, at Regtelsen af Finantsloven, denne Forbrydelse, eller — det er maaste et stærkt Udtryk — det store Ansvar, som Flertallet i Thinget derved skulde have paadraget sig, efter deres Mening har fremkaldt de Tilstande, som vi nu leve under, og de have gjort gjældende, at hvis Tscherning havde levet, saa vilde han have forhindret, at vi vare komne i saadanne Tilstande. Nu vil jeg dog spørge, hvorledes man kan tænke sig Muligheden af, at Tscherning skulde have forhindret Landstthinget i at forkaaste Finantsloven, det vil sige Forslaget til en midlertidig Finantslov den 31te Marts 1885. Jeg tror næppe, at det vilde have været ham muligt. Jeg spørger, om de Herrer kunne give et gyldigt Bevis for, at han kunde have hindret det. Siden den Tid, forekommer det mig, at der fra dette Things Side hverken har været Noget at forkaaste eller vedtage.

Ordføreren (Hansen [Esbendborg Amts 2den Valgkreds]): Da jeg første Gang havde Ordet, udtalte jeg, at det i gammel Tid var en almindelig Mening at Rigsretten ikke skulde afgjøre, om en Udgift var hensigtsmæssig eller nødvendig, men kun at paaase, at den havde en lovlig Bevilling til Hjemmel. Jeg har under denne Forhandling faaet Bekræftelse paa, at Regjeringspartiet her i Salen har forladt denne gamle Mening. Ingen har prøvet paa at ville beskæmpe, at denne Opfattelse virkelig var gjældende i ældre Tid, men det ærede Medlem fra Hjerteminde (N. Andersen) har i Dag vedkjendt sig, at han har forladt den, og det var jo netop det, jeg gjorde gjældende og rettede som Anke imod det nuværende Regjeringsparti, at det staar omgivet af en Vold af brudte Grundsetninger, af forladte Opfattelser; jeg havde altsaa fuldstændig Ret i denne min Opfattelse. Det ærede Medlem fra Hjerteminde hører til dem, som staa paa Ruinerne af, hvad de før have ment og forsvaret. Jeg havde altsaa fuldstændig Ret. Det Samme gjælder med Hensyn til Retten til at negte Finantsloven. Med Hensyn dertil har jeg ogsaa gjort gjældende, at det traadte frem som en almindelig Mening, der ikke blev negtet fra nogen Side, at ethvert af Thingene havde en saadan Ret. Nu træder man op paa en anden Maade og vil hævide, at det er egentlig noget Saadant som